

Johannes Kammler & Akemi Murakami

Petit Palau Cambra

Dilluns, 13 de juny de 2022 – 20 h

Petit Palau

En co-producció amb:

Col·laborador principal de l'AFS:

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Johannes Kammler, *baríton*

Akemi Murakami, *piano*

Robert Schumann (1810-1856)

Dichterliebe, op. 48

Im wunderschönen Monat Mai
Aus meinen Tränen sprießen
Die Rose, die Lilie
Wenn ich in deine Augen seh'
Ich will meine Seele tauchen
Im Rhein, im heiligen Strome
Ich grolle nicht
Und wüssten's die Blumen
Das ist ein Flöten und Geigen
Hör' ich das Liedchen klingen
Ein Jüngling liebt ein Mädchen
Am leuchtenden Sommermorgen
Ich hab' im Traum geweinet
Allnächtlich im Traume
Aus alten Märchen winkt es
Die alten, bösen Lieder

Maurice Ravel (1875-1837)
Cinq mélodies populaires grecques

Chanson de la mariée
Là-bas, vers l'église
Quel galant m'est comparable
Chanson des cueilleuses de lentisques
Tout gai!

Franz Liszt (1811-1886)
Tre sonetti di Petrarca, S. 270a

Pace non trovo
Benedetto sia il giorno
I'vidi in terra angelici costumi

Durada aproximada del concert: 60 minuts sense pausa.

#clàssics #jovestalents

Comentari

Tríptic amorós

Comencem la segona temporada d'aquest cicle entorn de Robert Schumann amb una de les seves obres més estimades, *Dichterliebe*. Juntament amb els altres dos cicles programats, les *Cinq mélodies populaires grecques* de Maurice Ravel i els *Tre sonetti di Petrarca* de Franz Liszt, formen un tríptic on l'amor és protagonista.

El seguit de poemes que Schumann va destriar del *Lyrische Intermezzo* de Heinrich Heine componen una història d'amor no correspost que sentim narrada en primera persona, un tret característic del Romanticisme. Als versos, però, no hi falta una certa ironia, unes gotes d'autoparòdia, una interpretació dels somnis gairebé freudiana i un final en certa manera sorprenent, elements que suggereixen un nou camí poètic. La música de Schumann acompanya, emfatitza o desmenteix subtilment el garbuix de sentiments del poeta i ens atrapa al seu món ja des de les fascinants primeres notes del piano. És pràcticament impossible destacar unes cançons per damunt de les altres; ¿potser la contradictòria “Ich grolle nicht”, les noces amargues de “Das ist ein Flöten und Geigen” o la delicadesa d’“Ich will meine Seele tauchen”? El millor és gaudir d'aquesta obra mestra fins que el seu postludi torni a posar-nos suaument al món real.

El 1904 Michel Dimitri Calvocoressi va demanar a Ravel que harmonitzés cinc cançons tradicionals gregues que s'havien d'interpretar en un acte acadèmic. El favor que li demanava al seu amic era gran, perquè ho havia d'enllestir en trenta-sis hores. D'aquella feina, el compositor va conservar dues de les cançons. Poc després Ravel va harmonitzar tres cançons gregues més que, com les anteriors, havien estat recollides a l'illa de Quios quatre o cinc anys abans. Les cançons es van estrenar amb el text grec i es van publicar el 1906 en la versió francesa del mateix Calvocoressi, són les *Cinq mélodies populaires grecques*. Si a *Dichterliebe* havíem assistit de lluny a unes noces, aquí ens trobem de ple en un casament grec, que comença amb l'albada que el nuvi canta a la núvia. El caràcter clarament popular de les melodies es combina amb els trets ravelians identificables als acompanyaments.

L'enamorament de Petrarca per Laura és el punt de partida del seu *Cançoner*, que va donar per acabat quaranta anys i 336 poemes després. Aquest amor idealitzat inspirà Liszt, que el 1846 publicà la primera versió per a veu i piano dels *Tre sonetti di Petrarca*, poc després de publicar-ne la versió per a piano sol. Molt probablement les cançons són anteriors, i el 1883 encara en va publicar una segona versió substancialment diferent. En aquesta ocasió n'escoltarem la primera. La seva música és exuberant, apassionada i brillant; ens espera un cicle purament romàntic de música irresistible. Tot i que Liszt va escriure aquesta primera versió pensant en un *tenore di grazia*, de tant en tant, com aquest vespre, les interpreta un baríton donant-hi un caràcter terrenal molt seductor.

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical especialitzada en *lied*

Biografies

Johannes Kammler, baríton

©Besim Mazhiqi

És un dels barítons alemanys més prometedors de la seva generació. Nascut a Augsburg, l'artista va rebre la primera formació musical al Cor de la Catedral de la ciutat. Més tard va estudiar cant a Friburg de Brisgòvia, Toronto i a la Guildhall School de Londres. Johannes Kammler va ser finalista i guanyador dels concursos internacionals de cant Neue Stimmen i Operalia. L'agost del 2015 va debutar al Festival de Verbier en el rol de Marcello de *La bohème* i des de llavors ha debutat en teatres i festivals diversos, com l'Òpera d'Oslo, Festival de Bregenz i Festival de Glyndebourne. Des de la temporada 2018-19, Johannes forma part de la Staatsoper de Stuttgart. També és molt actiu cantant lied i ha estat convidat a l'Oxford Lieder Festival, Wigmore Hall i Beethovenfest de Bonn.

Akemi Murakami, piano

©Shirley Suarez

Nascuda al Japó, es va graduar en acompanyament de piano a la Hochschule für Musik und Theater de Munic, on va estudiar amb Helmut Deutsch i Donald Sulzen; també han estat importants a la seva formació Brigitte Fassbaender, Thomas Hampson, Gerold Huber i Wolfram Rieger. És de les pianistes més valorades com a acompanyant de la seva generació; entre els cantants amb qui col·labora hi ha Benjamin Appl, Thomas E. Bauer, Daniel Behle, Julian Prégardien i Manuel Walser. Apareix com a solista i com a intèrpret de música de cambra i lied en nombroses sales de concerts i festivals, entre els quals la Heidelberger Frühling, Festival d'Aldeburgh, Konzerthaus de Berlín, Prinzregententheater de Munic o Brucknerhaus de Linz. És fundadora i directora artística de la sèrie de recitals Liederleben, amb seu a la Residenz de Munic.

Palau
de la Música
Catalana

Abona't a
Palau 100

Temporada
2022-2023

Filharmònica
de La Scala & Chailly

André Schuen

Simfònica Viena
& Wellber

Orquestra dels Camps Elisis
& Herreweghe

Mahler Chamber Orchestra
& Uchida

Simfònica de Bamberg,
Hrůša & Kopatchinskaja

Simfònica Anvers
& Elim Chan

Monteverdi Choir
& Gardiner

Orquestra Filharmònica de Berlín
& Petrenko

musicAeterna
& Currentzis

Més informació i venda
d'entrades individuals
i abonaments a
www.palaumusica.cat

Segueix-nos
a les xarxes

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Textos

Robert Schumann (1810-1856)

Dichterliebe, op. 48 – Amor de poeta

Poemes de Heinrich Heine (1797-1856)

Im wunderschönen Monat Mai,

Als alle Knospen sprangen,

Da ist meinem Herzen

Die Liebe aufgegangen.

En el meravellós mes de maig,

quan s'obren totes les poncelles,

llavors és quan arriba

l'amor al meu cor.

Im wunderschönen Monat Mai,

Als alle Vögel sangen,

Da hab' ich ihr gestanden

Mein Sehnen und Verlangen.

En el meravellós mes de maig,

quan tots els ocells canten,

llavors és quan sento

les meves ànsies i els meus anhels.

Aus meinen Tränen sprießen

Viel blühende Blumen hervor,

Und meine seufzer werden

Ein Nachtigallenchor.

Broten de les meves llàgrimes

moltes flors exuberants,

i els meus sospirs esdevenen

un cor de rossinyols.

Und wenn du mich lieb hast, Kindchen,

Schenk' ich dir die Blumen all',

Und vor deinem Fenster soll klingen

Das Lied der Nachtigall.

I si tu m'estimes, noieta,

et regalaré totes les flors,

i sonarà sota la teva finestra

la cançó del rossinyol.

Die Rose, die Lilie, die Taube, die Sonne,

Die liebt' ich einst in Liebeswonne.
Ich lieb' sie nicht mehr, ich liebe alleine
Die Kleine, die Feine, die Reine, die Eine;
Sie selber, aller Liebe Wonne,
Ist Rose und Lillie und Taube und Sonne.

La rosa, el lliri, el colom, el sol,

*un dia els estimava a tots embriagat.
Ara ja no els estimo més, només estimo
la petita, la bella, la pura, l'única;
ella sola reuneix totes les delícies de l'amor,
és rosa, lliri, colom i sol.*

Wenn ich in deine Augen seh',

So schwindet all' mein Leid und Weh;
Doch wenn ich küsse deinen Mund,
So werd' ich ganz und gar gesund.

Quan miro els teus ulls,

*s'esvaeixen tots els meus mals;
i quan beso la teva boca,
em trobo guarit del tot.*

Wenn ich mich lehn' an deine Brust,
Kommt's über mich wie Himmelslust;
Doch wenn du sprichst: ich liebe dich!
So muß ich weinen bitterlich.

*Quan em reclino en el teu pit,
em ve al damunt un plaer del cel;
però quan em dius "t'estimo!"
em poso a plorar amargament.*

Ich will meine Seele tauchen

In den Kelch der Lilie herein
Die Lilie soll klingend hauchen
Ein Lied von der Liebstein mein.

Vull submergir la meva ànima

*dins el calze de l'assutzena;
l'hàlit de l'assutzena ha de sonar
com una cançó de l'estimada.*

Das Lied soll schauern und beben
Wie der Kuß von ihrem Mund,
Den sie mir einst gegeben,
In wunderbar süßer Stund'.

*La cançó ha de bategar i tremolar
com el bes de la seva boca,
el que un dia em va donar
en una hora meravellosa i dolça.*

Im Rhein, im heiligen Strome,

Da spiegelt sich in den Well'n
Mit seinem großen Dome,
Das große, heilige Köln.

En el sagrat corrent del Rin

*s'emmiralla entre les onades
amb la seva gran catedral,
la gran i sagrada Colònia.*

Im Dom da steht ein Bildnis
Auf goldenen Leder gemalt;
In meines Lebens Wildnis
Hat's Freundlich hineingestrahlt.

*A la catedral hi ha una imatge
pintada sobre pell daurada;
ha lluit molt benèvolament
en el desert de la meua vida.*

Es schweben Blumen und Eng'lein
Um unsre liebe Frau;
Die Augen, die Lippen, die Wänglein,
Die gleichen der Liebsten genau.

*Envolten flors i angelets
la nostra amada Verge;
els ulls, els llavis, les galtes,
són exactes als de l'estimada.*

Ich grolle nicht, und wenn das Herz auch bricht,

Ewig verlornes Lieb! ich grolle nicht
Wie du auch strahlst in Diamantenpracht,
Es fällt kein Strahl in deines Herzens Nacht,

No et guardo rancor, ni quan se'm trenca el cor,

*amor per sempre perdut!, no et guardo rancor.
Quan brilles amb esplendor diamantina,
cap raig il·lumina la nit del teu cor.*

Das weiß ich längst. Ich sah dich ja im Traum,
Und sah die Nacht in deines Herzens Raum,
Und sah die Schlang, die dir am Herzen frißt,
Ich sah, mein Lieb, wie sehr du elend bis.

*Això ja fa temps que ho sé. Ja t'havia vist en somnis
i ja veia la nit en el teu pit,
i veia la serpent que et devora el cor,
i veia, estimada, que desgraciada ets.*

Und wüßten's die Blumen, die kleinen,

Wie tief verwundet mein Herz,
Sie würden mit mir weinen,
Zu heilen meinen Schmerz.

Si sabessin les flors, les petites,

*com està de ferit el meu cor,
plorarien amb mi
per alleujar el meu dolor.*

Und wüßten's die Nachtigallen,

Wie ich so traurig und krank,
Sie ließen fröhlich erschallen
Erquickenden Gesang.

*I si sabessin els rossinyols
com estic de trist i malalt,
farien ressonar, alegres,
els seus cants reconfortants.*

Und wüßten sie mein Wehe,

Die goldenen Sternelein,
Sie kämen aus ihrer Höhe,
Und sprächen Trost mir ein.

*I si sabessin el meu pesar
les daurades estrelletes,
baixarien de les altures
i em dirien paraules de consol.*

Sie alle können's nicht wissen.

Nur Eine kennt meine Schmerz;
Sie hat ja selbst zerrissen,
Zerrissen mir das Herz.

*Però cap d'elles pot saber-ho,
només una coneix el meu dolor;
és ella la que m'ha destrossat,
destrossat el meu cor.*

Das ist ein Flöten und Geigen,

Trompeten schmettern darein;
Da tanzt wohl den Hochzeitsreigen
Der Herzallerliebste mein.

Se senten flautes i violins,

*ressonen també trompetes;
acompanyen les danses de les noces
de l'estimada del meu cor.*

Das ist ein Klingen und Dröhnen,
Ein Pauken und ein Schalmei'n;
Dazwischen schluchzen und stöhnen
Die lieblichen Engelein.

*Se sent ara el ressò
de timbals i caramelles;
entremig ploren i sospiren
els amables angelets.*

Hör' ich das Liedchen klingen,

Das einst die Liebste sang,
So will mir die Brust zerspringen
Von wildem Schmerzendrang.

Sento entonar una cançoneta

*que un dia cantava l'estimada,
el meu cor sembla trencar-se
per l'impuls salvatge del dolor.*

Es treibt mich ein dunkles Sehen
Hinauf zur Waldeshöh',
Dort löst sich auf in Tränen
Mein übergroßes Weh'.

*M'empeny un obscur anhel
cap a les altures del bosc,
allà es desfà en llàgrimes
la meva pena desmesurada.*

Ein Jüngling liebt ein Mädchen,

Die hat einen andern erwählt;
Der andre liebt eine andre,
Und hat sich mit dieser vermählt.

Un jove estima una noia,

*que n'ha escollit un altre;
aquest n'estima una altra
i s'hi ha casat.*

Das Mädchen nimmt aus Ärger
Den ersten besten Mann,
Die ihr en den Weg gelaufen;
Der Jüngling ist übel dran.

*La noia despitada
pren el primer bon home
que troba en son camí;
i el jove es desespera.*

Es ist eine alte Geschichte,
Doch bleibt sie immer neu;
Und wem sie just passieret,
Dem brich das Herz entzwei.
És una vella història,
però resulta sempre nova;
i trenca el cor
al qui li passa.

Am leuchtenden Sommermorgen

Geh'ich im Garten herum.
Es flüstern und sprechen die Blumen,
Ich aber wandle stumm.

En el lluminós matí d'estiu

passejo pel jardí.
Murmuren i parlen les flors,
però jo camino silenciós.

Es flüstern und sprechen die Blumen,
Und schaun mitleidig mich an:
Sei unsrer Schwester nicht böse,
Du trauriger blasser Mann.
Murmuren i parlen les flors,
i em miren compassives:
“No t'enfadis amb la nostra germana,
home pàl·lid i entristit!”

Ich hab' im Traum geweinet,

Mir träumte, du lägest im Grab.
Ich wachte auf, und die Träne
Floß noch von der Wange herab.

He plorat en somnis,

somniava que eres a la tomba.
M'he despertat, i les llàgrimes
encara em queien per les galtes.

Ich hab' im Traum geweinet,
Mir träumt', du verließest mich.
Ich wachte auf, und ich weinte
Noch Lange bitterlich
He plorat en somnis,
somniava que m'abandonaves.
M'he despertat, i he plorat
encara molta estona amargament.

Ich hab' im Traum geweinet,
Mir träumt', du wär'st mir noch gut.
Ich wachte auf, und noch immer
Strömt meine Tränenflut.
He plorat en somnis,
somniava que encara m'estimaves.
M'he despertat, i ha seguit
rajant la font de les meves llàgrimes.

Allnächtlich im Traume seh' ich dich,

Und sehe dich Freundlich grüßen
Und laut aufweinend stürz ich mich
Zu deinen süßen Füßen.

Cada nit et veig en somnis,
et veig saludar-me amablement,
jo ploro vivament i em llenço
als teus dolços peus.

Du siehest mich an wehmütiglich
Und schüttelst das blonde Köpfchen;
Aus deinen Augen schleichen sich
Die Perletränenröpfchen.

Tu em mires melangiosa
i mous el teu capet ros;
dels teus ulls surten furtives
les gotes perlades de les teves llàgrimes.

Du sagst mir heimlich ein leises Wort
Und gibst mir den Strauß von Cypressen.
Ich wache auf, und der Strauß ist fort,
Und's Wort hab' ich vergessen.

Em dius secretament una dolça paraula
i em dones un ram de xiprers.
Quan em desperto, el ram no hi és,
i he oblidat la paraula.

Aus alten Märchen winkt es

Hervor mit weißer Hand,
Da singt es und da klingt es
Von einem Zauberland;

Em criden antigues llegendes
amb blanca mà;
les seves tonades em canten
una terra encisada.

Wo bunte Blumen blühen
Im gold'nen Abendlicht,
Und lieblich duftend glühen,
Mit bräulichem Gesicht;
*On floreixen flors virolades
en la llum daurada del vespre,
i els seus amables perfums
encenen els anhels matrimoniales;*

Und grüne Bäume singen
Uralte Melodei'n,
Die Lüfte heimlich klingen,
Und Vögel schmettern drein;
*i els arbres verds canten
remotes melodies,
les brises bufen tranquil·les,
i els ocells canten alegres.*

Und Nebelbilder steigen
Wohl aus der Erd' hervor,
Und tanzen luft'gen Reigen
Im wunderlichen Chor;
*I sorgeixen de la terra
imatges nebuloses,
que dansen etèries rotllanes
en un cor meravellós.*

Und blaue Funken brennen
An jedem Blatt und Reis,
Und rote Lichter rennen
Im irren, wirren Kreis;
*I cremen guspíres blaves
en cada fulla i en cada branca,
i voltegen floretes vermelles
en cercles incerts i embrollats.*

Und laute Quellen brechen
Aus wildern Marmorstein,
Und seltsam in den Bächen
Strahlt fort der Widerschein.
*I ragen sorolloses fonts
de salvatges roques de marbre,
i fantàstiques besllums
brillen als rierols.*

Ach, könnt' ich dorthin kommen,
Und dort mein Herz erfreu'n,
Und aller Qual entnommen,
Und frei und selig sein!
*Ah, si pogués anar-hi,
per alegrar el meu cor,
oblidar totes les penes,
i ser lliure i feliç!*

Ach! jenes Land de Wonne
Das seh'ich oft im Traum,
Doch kommt die Morgensonne,
Zerfließt's wie eitel Schaum.

*Ah! Aquell país meravellós
el veig sovint en somnis,
però en arribar el sol matinal
s'esvaeix com una tènue bombolla.*

Die alten bösen Lieder,

Die Träume bös und arg,
Die laßt uns jetzt begraben,
Holt einen großen Sarg.

Les cançons velles i tristes

*i els somnis dolents i pesats,
deixeu que ara els enterri,
busqueu-me un gran taüt.*

Hinein leg'ich gar manches,
Doch sag' ich noch nicht, was:
Der Sarg muß sein noch größer
Wie's Heidelberger Faß.

*Hi posaré a dins moltes coses,
però encara no us diré el què;
el taüt ha d'ésser més gros encara
que el gran tonell de Heidelberg.*

Und holt eine Totenbahre
Und Bretter fest und dick;
Auch muß sie sein noch länger,
Als wie zu Mainz die Brück'.

*I busqueu-me una civera
amb travessers sòlids i fermes;
també ha d'ésser més llarga encara
que el gran pont de Magúncia.*

Und holt mir auch zwölf Riesen,
Die müssen noch stärker sein
Als wie der starke Christoph
Im Dom zu Köln am Rhein.

*I busqueu-me també dotze gegants,
que han d'ésser més forts encara
que el forçut sant Cristòfor
de la catedral de Colònia al Rin.*

Die sollten den Sarg forttragen,
Und senken ins Meer hinab;
Denn solchem großen Sarge
Gebührt ein großes Grab.

*Hauran de portar el taüt
i llençar-lo al fons del mar;
car un taüt tan gros
mereix una gran tomba.*

Wißt ihr, warum der Sarg wohl
So groß und schwer mag sein?
Ich senkt auch meine Liebe
Und meinen Schmerz hinein.

*Sabeu per què el taüt
ha d'ésser tan gros i pesant?
Perquè hi posaré a dintre
el meu amor i les meves penes.*

Traducció: Manuel Capdevila i Font

Maurice Ravel (1875-1837)

Cinq mélodies populaires grecques

Textos de Michel Dimitri Calvocoressi (1877-1944)

Chanson de la mariée – Canço de la núvia

Réveille-toi, réveille-toi, perdrix mignonne,
Ouvre au matin tes ailes.
Trois grains de beauté,
mon cœur en est brûlé!
*Desperta't, bella perdiu,
obre tes ales al matí.
Per tres pigues,
mon cor fretura.*

Vois le ruban d'or
que je t'apporte,
Pour le nouer
autour de tes cheveux.
*Mira la cinta d'or
que duc
per nuar-la
al voltant dels teus cabells.*

Si tu veux, ma belle,
viens nous marier!
Dans nos deux familles,
tous sont alliés!
*Si vols, estimada,
vine i casem-nos!*
*A les nostres families,
tots en són aliats!*

Là-bas vers l'église – *Allà baix, cap a l'església*

Là-bas, vers l'église,
Vers l'église Ayio Sidéro,
L'église, ô Vierge sainte,
L'église Ayio Costanndino,
*Allà baix, cap a l'església,
cap a l'església Ayio Sidero,
l'església, oh Verge Santa,
l'església Ayio Constanndino,*

Se sont réunis,
Rassemblés en nombre infini,
Du monde, ô Vierge sainte,
Du monde tous les plus braves!
*s'han aplegat,
aplegats en nombre infinit
del món, oh Verge Santa,
els més valents del món!*

Quel galant m'est comparable – *Quin galant se'm pot comparar?*

Quel galant m'est comparable,
D'entre ceux qu'on voit passer?
Dis, dame Vassiliki?
*Quin galant se'm pot comparar
d'entre els que es veuen passar?
Digueu-me, senyora Vassiliki.*

Vois, pendus à ma ceinture,
pistolets et sabre aigu...
Et c'est toi que j'aime!
*Mireu, del meu cinyell pengen
pistoles i espasa punxent...
I us estimo!*

Chanson des cueilleuses de lentisques – Cançó de les recolectores de llentiscle

Ô joie de mon âme,
Joie de mon cœur,
Trésor qui m'est si cher ;
Joie de l'âme et du cœur,
Toi que j'aime ardemment,
Tu es plus beau qu'un ange.
*Oh, joia de ma ànima,
joia de mon cor,
estimat tresor;
joia de ma ànima i del cor,
a tu t'estimo amb ardor,
ets més bella que un àngel.*

Ô lorsque tu parais,
Ange si doux
Devant nos yeux,
Comme un bel ange blond,
Sous le clair soleil,
Hélas ! tous nos pauvres cœurs
soupirent !
*Oh, en aparèixer,
àngel tot dolç,
davant els nostres ulls,
com un bell àngel ros,
sota el sol clar,
ai, tots els nostres pobres cors
sospiren!*

Tout gai! – Vinga alegria!

Tout gai! gai, Ha, tout gai!
Belle jambe, tireli, qui danse;
Belle jambe, la vaisselle danse,
Tra la la la la...
Vinga alegria! Au, vinga alegria!
Cameta, cameta que balla,
com la vaixella balla,
Tra la la la la...

Franz Liszt (1811-1886)

Tre sonetti di Petrarca, S. 270a

Textos de Francesco Petrarca (1304-1374)

Sonet 104

Pace non trovo, e non ho da far guerra,
E temo, e spero, ed ardo, e son un ghiaccio:
E volo sopra 'l cielo, e giaccio in terra;
E nulla stringo, e tutto 'l mondo abbraccio.
*No trobo pau i no haig de fer guerra,
i temo i espero, i m'abraso i soc un glaç:
i volo cap al cel i jec a terra;
i no estrenyo res i abraço tot el món.*

Tal m'ha in priggion, che non m'apre, nè serra,
Nè per suo mi ritien, nè scioglie il laccio,
E non m'uccide Amor, e non mi sferra;
Nè mi vuol vivo, nè mi trahe d'impaccio.
*Em té emprisonat sense obrir-me ni tancar-me,
no em reté amb ella ni em deixa anar,
i Amor ni em mata i ni m'allibera;
ni em vol viu, ni em salva.*

Veggio senz'occhi; e non ho lingua e grido;
E bramo di perir, e chieggo aita;
Ed ho in odio me stesso, ed amo altrui:
*Hi veig sense ulls; no tinc llengua i crido;
voldria perir i demano ajut;
m'odio a mi mateix i estimo una altra:*

Pascomi di dolor; piangendo rido;
Eguale mi spiace morte e vita.
In questo stato son, Donna, per Vo
*M'alimento de dolor; ric plorant;
em desagraden per igual mort i vida.
Em trobo així, senyora, per vós.*

Sonet 47

Benedetto sia 'l giorno, e 'l mese, e l'anno,
E la stagione, e 'l tempo, e l'ora, e 'l punto,
E 'l bel paese e 'l loco, ov'io fui giunto
Da due begli occhi che legato m'hanno;
*Beneït sia el dia, i el mes, i l'any,
i l'estació, i el temps, i l'hora, i el punt,
i el bell país, i l'indret, on fui trobat
per dos bells ulls que m'han encadenat.*

E benedetto il primo dolce affanno
Ch'i ebbi ad esser con Amor congiunto,
E l'arco e le saette ond'i' fui punto,
E le piaghe, ch'infino al cor mi vanno.
*I beneït el dolç primer afany
que vaïg patir en ésser unit a Amor,
i l'arc i les sagetes amb les quals em travessà,
i les nafres, que m'arriben fins al cor.*

Benedetti le voci tante, ch'io
Chiamando il nome di Laura ho sparte,
E i sospiri e le lagrime e 'l desio.
*Beneïts tots els crits que jo
he donat cridant el nom de Laura,
i els sospirs, i les llàgrimes, i el desig.*

E benedette sian tutte le carte
Ov'io fama le acquisto, e il pensier mio,
Ch'è sol di lei, si ch'altra non v'ha parte
*I beneïts siguin tots els escrits
que m'han donat fama, i els meus pensaments,
que només són d'ella i on no cap ningú més.*

Sonet 123

I vidi in terra angelici costumi,
E celesti bellezza al mondo sole;
Tal che di remembrar mi giova, e dole:
Che quant'io miro, par sogni, ombre, e fumi.
*Vaig veure a la terra costums angelicals,
i belleses celestials úniques al món;
tals, que recordar-les m'alegra i em dol:
quan les miro, em semblen somnis, ombres i fum.*

E vidi lagrimar que' duo bel lumi,
Ch'han fatto mille volte invidia al sole;
Ed udi sospirando dir parole
Che farian gir i monti, e stare i fiumi.
*I vaig veure plorar aquests dos bells ulls,
que mil vegades han envejat el sol;
i vaig sentir dir paraules, sospirant,
que farien moure les muntanyes i aturar els rius.*

Amor! senno! valor, pietate, e doglia
Facean piangendo un più dolce contento
D'ogni altro, che nel mondo udir si soglia.
*Amor!, seny!, valor, pietat, i pena
donaven, plorant, un concert més dolç
que qualsevol altre que es pogués sentir al món.*

Ed era 'l cielo all'armonia s'intento
Che non si vedea in ramo mover foglia.
Tanta dolcezza avea pien l'aer e 'l vento
I el cel estava tan atent a l'harmonia
que no es veia cap fulla movent-se a les branques.
Tanta dolçor havia omplert l'aire i el vent.

També et pot interessar...

**Palau Bach – Festival Bachcelona – Estiu
al Palau**

Dilluns, 11.07.22 – 20h
Petit Palau

The Well-Tempered Consort

Phantasm Viol Consort:

Laurence Dreyfus, viola soprano i director

Emilia Benjamin, viola soprano

Jonathan Manson, viola tenor

Heidi Gröger, viola baix

Markku Luolajan-Mikkola, viola baix

Johann Sebastian Bach:

El clave ben temperat

(selecció)

Preu: 25 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compagnia Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Morera Casablanca S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

An abstract painting featuring vibrant, wavy lines in shades of blue, orange, and white, creating a sense of movement and depth. The background is a deep, solid blue.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

